

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 1 października 2020 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. akt X P 782/18 z powództwa E. R. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością we W. o ustalenie istnienia stosunku pracy ustalił, że w okresie od dnia 01 sierpnia 2012 r. do dnia 31 października 2012 r. strony łączył stosunek pracy w pełnym wymiarze czasu pracy (pkt.1), nie obciążył stron kosztami sądowymi i przejął je na rachunek Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi (pkt.2), przyznał i nakazał wypłacić z rachunku Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi na rzecz kuratora strony pozwanej radcy prawnego M. R. kwotę 147,60 złotych brutto tytułem wynagrodzenia (pkt.3).

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

W okresie od dnia stycznia 2011r do dnia 31 lipca 2012r (jak i wcześniej) powódka była zatrudniona w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, która w tym czasie odprowadziła za powódkę składki na ubezpieczenia emerytalne.

W okresie od dnia 01 sierpnia 2012r do dnia 31 października 2012r powódka była zatrudniona w pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością we W., w związku z przejściem pracowników (w tym powódki) z w/w datą początkową ze spółki z.o.o. (...) na mocy porozumienia zakładów w celu wzmocnienia kapitału spółki (art.23⁽¹⁾kp). Warunki zatrudnienia powódki nie ulegały w związku z przejściem zmianie. Zakres czynności pozostawał taki sam, a wszystkie postanowienia dotychczasowego regulaminu pracy i wynagradzania pozostawały w mocy w spółce przejmującej. Okres pracy w spółce z.o.o. (...)podlegał wliczeniu do ogólnego i zakładowego stażu pracy u pracodawcy przejmującego, a uprawnienia urlopowe miały być realizowane wg. ustalonego planu urlopów. Pozwana spółka gwarantowała utrzymanie dotychczasowej struktury zatrudnienia bez konieczności przekwalifikowania się pracowników. Powódka podjęła pracę w pozwanej spółce /nie rozwiązała umowy w ciągu 2 miesięcy od przejścia zakładu na nowego pracodawcę.

Za w/w miesiące zatrudnienia pozwana odprowadziła składki na ubezpieczenia emerytalne powódki.

W 2013r likwidator pozwanej wydał powódce PIT-11 za 2012r.

Za kolejne miesiące zatrudnienia, powódka otrzymywała, przelewem, wynagrodzenie w kwotach po ok. 3200 zł netto, wypłacane za pozwaną, z rachunku jedyne go udziałowca spółki - (...) (...) + (...) + (...) + (...) w B..

Pozwana, w związku z brakiem organów spółki, nie prowadzi obecnie czynnej działalności. W roku 2012r spółka zajmowała się sprzedażą detaliczną i hurtową. W styczniu 2013r sąd rejonowy wydział d.s. upadłościowych i naprawczych oddalił wnioski o ogłoszenie upadłości pozwanej. W licznych postępowaniach sądowych toczących się w kolejnych latach w różnych sądach ustanawiano dla pozwanej kuratora do reprezentowania pozwanej w danym postępowaniu. W grudniu 2017r sąd Gospodarczy oddalił wniosek o rozwiązanie i likwidację pozwanej spółki oraz uchylił kuratelę i wykreślił ówczesnego kuratora. Pozwana ma wysokie zadłużenia wobec ZUS.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił opierając się na dowodach z dokumentów, powołanych powyżej, których strony nie zakwestionowały w sposób wyłączający ich wartość dowodową. Wbrew zarzutom kuratora pozwanej powódka przedstawiła dostępną jej dokumentację potwierdzającą zatrudnienie w pozwanej, w tym

dokumenty z ZUS i PIT-11, listy płac, informację o warunkach zatrudnienia u pracodawcy przejmującego, a także wydruki z własnego rachunku bankowego, potwierdzające otrzymywanie wynagrodzenia za pracę w pozwanej spółce w spornych miesiącach oraz odprowadzanie za powódkę składek ubezpieczeniowych. Powódka nie stawiała się na rozprawie i nie składała zeznań, nie wносиła o przesłuchiwanie świadków. Strona pozwana nie składała wniosków dowodowych, w tym zobowiązujących powódkę do przedstawienia konkretnych dowodów z dokumentów czy też osobowych.

Ustaień faktycznych, Sąd Rejonowy dokonał wyłącznie na podstawie dowodów z nieosobowych źródeł dowodowych - w zakresie istotnym dla wyniku sporu, oraz, nie budzącym wątpliwości, co do zgodności z rzeczywistością i niesprzecznym z zasadami logiki, a także doświadczenia życiowego. Twierdzenia powódki, zawarte w pozwie, były spójne z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. Strona pozwana nie podważyła wiarygodności dowodów powódki i po wpłynięciu dokumentów związanych z pracą powódki i jej wynagrodzeniami, nie komentowała już bierności dowodowej strony przeciwnej, nie formułowała zarzutów, nie zmierzała do kontynuowania postępowania, poszerzonego o dalsze postępowanie dowodowe.

Zebrane w sprawie dokumenty, wiarygodnie, logiczne, potwierdzając się nawzajem, pozwoliły uznać zasadność roszczenia powódki, która przestała pracować w spółce pozbawionej organów.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie. Uczestnictwo stron w rozprawie nie było konieczne, choćby dlatego, że pozwana nie domagała się przesłuchania powódki. Strony miały nieograniczoną możliwość zajmowania stanowiska i wykazywania inicjatywy dowodowej także poza rozprawą.

Przedmiotem dowodu są fakty sporne, mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Nie podlegają dowodzeniu fakty przyznane, ani nie kwestionowane przez stronę przeciwną. To strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę (art. 232 kpc). Uprawnienie sądu do dopuszczenia dowodu z urzędu (art. 232 zd. 2 kpc) jest jednak uprawnieniem szczególnym, istotnym w swych konsekwencjach procesowych odstępstwem od reguły ciężaru dowodu i jako takie powinno być stosowane w minimalnym zakresie. Sąd może dopuścić dowód z urzędu, nie wskazany przez stronę, lecz jest to jego prawo a nie obowiązek i może to nastąpić tylko w wyjątkowych wypadkach. Skoro zaś jest to uprawnienie sądu, to nie przeprowadzenie przez sąd dowodu z urzędu z reguły nie jest uchybieniem (podobnie SN w orzeczeniu z 25 czerwca 1998 r. III CKN 384/98). Możliwość dopuszczenia przez sąd dowodu nie wskazanego przez strony nie oznacza, że sąd obowiązany jest zastąpić własnym działaniem bezczynność strony. Jedynie w szczególnych sytuacjach procesowych o wyjątkowym charakterze sąd powinien skorzystać ze swojego uprawnienia do podjęcia inicjatywy dowodowej (orzeczenie SN OSNC 1998, Nr 3, poz. 52). W tym przypadku takiej potrzeby nie było. Zwłaszcza, że pozwana zastępowana przez kuratora procesowego w osobie radcy prawnego, nie wymagała wzmożonej ochrony przed następstwami braku wiedzy prawnej.

Strony nie wskazywały przy tym na potrzebę korzystania z innych jeszcze źródeł dowodowych niż dostępne w dniu rozprawy. Potrzeby takiej nie dopatrzył się także sąd orzekający. Brak więc było podstaw do kontynuowania postępowania.

Strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Sąd pomija jednak twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione. Dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 r., II UKN 233/00 L.). Zwraca na to także uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z 8 lipca 1999 r., II UKN 37/99 OSNAPiUS 2000/20/741 wskazując, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy.

R., Sąd Rejonowy wskazał, że stan faktyczny sprawy został dostatecznie wyjaśniony do rozstrzygnięcia dowodami wskazanymi powyżej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zebrane w sprawie dowody wykazały zasadność twierdzeń powódki, że w spornym okresie 3 miesięcy wykonywała czynności w sposób wskazujący na pracownicze podporządkowanie. Zarówno przed 01 sierpnia 2012r, jak i od tej daty- nie ulegała zmianie organizacja pracy powódki i zakres jej obowiązków. Praktycznie nie było przerwy okresie zatrudnienia powódki, którą przejęła- w trybie art. 23 1 kp- pozwana spółka.

W sprawie nie obalono twierdzeń powódki zawartych w pozwie, ani faktów wynikających z dokumentów złożonych przez powódkę w sprawie. Pozwana nie wykazała, aby było inaczej niż twierdziła powódka, a tym bardziej, aby zależności między stronami były typowe dla innych stosunków, np. cywilnoprawnych.

Relacje stron były typowe dla pracowniczego zatrudnienia, a powódka za swoją pracę otrzymywała wynagrodzenie. Wypłacał je w imieniu pozwanej jej jedyny niemiecki udziałowiec. Taka sytuacja jest jednak dopuszczalna w prawie polskim. Jeżeli wiarygodność pieniężna jest wymagalna, wierzyciel nie może odmówić przyjęcia świadczenia od osoby trzeciej, chociażby działała bez wiedzy dłużnika (art. 356 § 2 kc w zw. z art. 300 kp). Na dłużniku nie ciąży obowiązek osobistego spełnienia świadczenia. Do dłużnika należy decyzja, czy i w jakim zakresie posłuży się on przy wykonaniu zobowiązania osobami trzecimi. Korzystając z pomocy innych osób przy wykonaniu swych zobowiązań, działa na własne ryzyko. Odpowiada on bowiem za działania i zaniechania tych osób, tak jak za swoje własne działania i zaniechania (art. 474 kc). Każda osoba trzecia może więc spełnić dług innego podmiotu i tak stało się w niniejszym przypadku. Nie zmienia to oceny, że wypłacone wynagrodzenie dotyczyło pracy powódki dla pozwanej. Pozwana nie negocjowała, aby powódka świadczyła pracę w pełnym wymiarze, ani nie podejmowała próby wykazania okoliczności typowych dla umów cywilnoprawnych.

W tej sytuacji Sąd Rejonowy, uznał, że powódka świadczyła w pozwanej osobiście pracę podporządkowaną kierownictwu innej osoby i za wynagrodzeniem, w określonych godzinach bez możliwości ich zmiany i w miejscu wyznaczonym przez pracodawcę. Brak dostępu kuratora pozwanej do dokumentacji potwierdzającej zatrudnienie powódki, nie oznaczał niemożliwości odniesienia się do jej twierdzeń. Powódka /działająca samodzielnie/, przedstawiła dostępną jej dokumentację związaną z zatrudnieniem, a pozwana nie widziała potrzeby, aby uzupełniać ją o inne, konkretne dokumenty czy dowody. Nie było podstaw, aby zastępować inicjatywę dowodową stron, skoro pozwana pod koniec procesu, nie widziała już potrzeby negocjowania faktów przedstawionych przez powódkę. Powódka przedstawiła dowody faktycznego przejęcia jej przez pozwaną, wypłacania jej wynagrodzenia za pracę, odprowadzania składek na ubezpieczenia

Powódka, wbrew zarzutom pozwanej, wykazała interes prawny w żądaniu ustalenia istnienia stosunku pracy. Na uzasadnienie powyższego, od początku powódka podawała, że jej interes prawny wynika z dążenia do ustalenia stażu pracy w związku z niekompletną dokumentacją pracowniczą (brakiem dokumentów z czasu pracy w pozwanej, która już dawno nie posiada organów uprawnionych do jej reprezentacji).

Powódka słusznie i skutecznie realizowała więc żądanie ustalenia istnienia stosunku pracy na podstawie art. 189 kpc i posiadała interes prawny w jego dochodzeniu. Zarzuty strony pozwanej nie mogły odnieść skutku.

Ustalenie istnienia stosunku pracy ma nie tylko istotne znaczenie dla zainteresowanego w kontekście możliwości domagania się od pracodawcy świadczeń, które jako pracownik powinien być dostać (w tym przypadku już zaspokojonych), ale może mieć znaczenie także na przykład dla stwierdzenia podlegania ubezpieczeniom społecznym i obowiązku opłacania przez pracodawcę składek na takie ubezpieczenie (np. w sytuacji zamiaru uzyskania przez pracownika świadczenia z takiego ubezpieczenia) lub stwierdzenia wypadku przy pracy.

Zgodnie z art. 189 kpc powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Interes prawny powoda, jako materialnoprawna przesłanka powództwa o

ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa (art. 189 kpc), musi istnieć nie tylko w chwili wytoczenia powództwa, lecz warunkiem jego uwzględnienia jest istnienie tego interesu w chwili zamknięcia rozprawy - art. 316 § 1 kpc. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, strona ma interes prawny w żądaniu ustalenia wówczas, gdy istnieje niepewność prawa lub stosunku prawnego z przyczyn faktycznych lub prawnych. Wytoczenie powództwa o zasądzenie lub o ukształtowanie stosunku prawnego lub prawa przez stronę, która w procesie o ustalenie twierdzi, że stosunek prawny stanowiący podstawę jej żądania istnieje, nie pozbawia tej strony interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie istnienia tego stosunku prawnego tylko wówczas, gdy w jej interesie nie związanym z wytoczonym przez nią powództwem o zasądzenie lub o ukształtowanie stosunku prawnego lub prawa leży wykazanie, że stosunek prawny istnieje (np. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2006 r., VCSK 188/05).

Pracownik ma samodzielne prawo do ustalenia (potwierdzenia) stosunku pracy i prawo to jest aktualne na gruncie art. 189 kpc także wtedy, gdy domaga się ustalenia zatrudnienia na pełnym etacie w miejsce zatrudnienia w niepełnym wymiarze pracy, gdy faktycznie zatrudniony jest na pełnym etacie (a maiori ad minus)-postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z dnia 22 października 2013 r.; III PK 33/13).

Stosownie do art. 189 kpc, powództwo o ustalenie nie spełnia już wyłącznie funkcji prewencyjno-zapobiegawczej, co oznacza rozszerzenie zakresu jego zastosowania. (glosa do orzeczenia SN z dnia 13 kwietnia 1965 r., II CR 266/64) Ustawodawca pozostawiając jedyną podstawę w postaci interesu prawnego w art. 189 nie wyłącza bezwzględnie powództwa o ustalenie wtedy, gdy prawo powoda zostało naruszone i to nawet w taki sposób, że powód może w powództwie o świadczenie dochodzić wszystkich należnych świadczeń wiążących się z danym prawem, jeżeli tylko ma interes prawny w ustaleniu. Interes zaś prawny istnieje w tych wypadkach, gdy powództwo o ustalenie w większym stopniu zabezpiecza ochronę praw powoda. Podobnie kształtuje się problem stosunku powództwa o ustalenie do powództwa o ukształtowanie prawa lub stosunku prawnego. W myśl tej reguły ogólnej, powództwo o ustalenie nie jest uzasadnione, gdy powód może skutecznie wytoczyć powództwo kształtujące.

Uchwała składu siedmiu sędziów SN - zasada prawna z dnia 17 kwietnia 1970 r., III PZP 34/69, OSNCP 1970, nr 12, poz. 173 i OSPiKA 1971, z. 10, poz. 173, z glosą A. O., stwierdza, że art. 189kpc, nie stoi na przeszkodzie jednoczesnemu wytoczeniu powództwa o świadczenie i o ustalenie w sytuacji, gdy ze zdarzenia wyrządzającego szkodę w postaci uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia przysługują już poszkodowanemu określone świadczenia, ale z tego samego zdarzenia mogą się ujawnić w przyszłości inne jeszcze szkody, których dochodzenie nie jest na razie możliwe. Natomiast w razie istnienia sporu co do wysokości świadczenia - przy bezspornej zasadzie tego świadczenia - niedopuszczalne jest powództwo o ustalenie (art. 189), chyba że powód wykaże, iż z zarzucanego naruszenia prawa mogą wyniknąć dla niego dalsze skutki prawne w przyszłości (postanowienie SN z dnia 8 czerwca 1998 r., I CKN 636/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 14). Wniesieniu i uwzględnieniu powództwa o ustalenie nie stoi także na przeszkodzie stwierdzona okoliczność, że powodowi nie zagraża żadne naruszenie ze strony pozwanego. Stanowisko to potwierdził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 lipca 1972 r., III CRN 607/71, OSNCP 1973, nr 4, poz. 64, wskazując, że obecnie obowiązujący przepis art. 189 nie wiąże interesu powoda z zagrożeniem jego sytuacji prawnej przez stronę pozwaną, stąd też powód ma interes prawny w ustaleniu wtedy, gdy w związku z zachowaniem się pozwanego uzasadnione jest ustalenie stosunku prawnego lub prawa w celu usunięcia niepewności co do określonego stosunku prawnego lub prawa. O dopuszczalności takiego powództwa decyduje interes prawny w uzyskaniu ustalenia.

W przypadku powódki interes prawny w żądaniu ustalenia istnienia stosunku pracy jest niewątpliwy i dopiero w ten sposób uzyska ona pełną ochronę swoich praw. Ustalenie istnienia stosunku pracy pozwoli bowiem uzyskać usunięcie niepewności okresu zatrudnienia i jego potwierdzenie.

Mając, na uwadze powyższe ustalenia i wnioski Sąd I instancji, przystąpił do merytorycznej oceny zasadności roszczenia o ustalenie istnienia stosunku pracy w oparciu o dowody zebrane w postępowaniu. Powódka wywodziła, że praca świadczona w spornym okresie na rzecz pozwanej realizowana była w ramach stosunku pracy.

Zgodnie z art. 22 § 1¹ kp, przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się bowiem do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez

pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Zatrudnienie w warunkach określonych w § 1 jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy. Nie jest dopuszczalne zastąpienie umowy o pracę umową cywilnoprawną przy zachowaniu warunków wykonywania pracy, określonych w § 1.(§ 12art. 22 kp).

Art. 24 Konstytucji RP stanowi, że praca znajduje się pod ochroną Rzeczypospolitej Polskiej i Państwo sprawuje nadzór nad warunkami wykonywania pracy. Przepis ten zawiera deklarację, obejmując swoją ochroną warunki, zakres i treść świadczenia i przyjmowania pracy w ramach zarówno stosunku pracy, jak i świadczenia pracy, które odbywa się w obrębie stosunków cywilnoprawnych oraz innego rodzaju zatrudnienia.

W warunkach ustroju społeczno-ekonomicznego opartego na zasadach gospodarki rynkowej podstawowe znaczenie w obrocie prawnym ma autonomia woli stron kreująca swobodę umów. Oznacza to większy respekt dla woli podmiotów stosunków prawnych, lecz jednocześnie większą odpowiedzialność tych podmiotów za następstwa podejmowanych przez nie indywidualnych decyzji. Prowadzi to w obrocie prawnym do uszanowania intencji i woli stron, która znajduje wyraz bezpośrednio w składanych przez nie oświadczeniach woli, a zwłaszcza w zawartych przez nie umowach. Dotyczy to w jednakowym stopniu wszystkich umów, w tym także umów dotyczących świadczenia pracy. Należy także pamiętać, że zatrudnienie nie musi mieć charakteru pracowniczego. Praca może być świadczona także na podstawie umów cywilnoprawnych (por. wyrok SN z 9 grudnia 1999 r., (...) 432/99, LexisNexis nr (...), OSNAPIUS 2001, nr 9, poz. 310). O wyborze rodzaju podstawy prawnej zatrudnienia decydują zainteresowane strony (art. 3531 k.c.w zw. z art. 300 k.p.), kierując się nie tyle przesłanką przedmiotu zobowiązania, ile sposobem jego realizacji (por. wyrok SN z 13 kwietnia 2000 r., (...) 594/99, LexisNexis nr (...), OSNAPIUS 2001, nr 21, poz. 637). Co prawda o charakterze prawnym danego stosunku zatrudnienia nie rozstrzyga jedynie nazwa umowy, jaką nadały jej strony, lecz także, a nawet przede wszystkim, jej treść, a ściślej treść stosunku prawnego, który w wyniku tej umowy powstaje.

Umowa łącząca strony w okresie objętym rozpoznaniem była więc w istocie kontynuacją wcześniejszej współpracy także na podstawie umów o pracę. Stosunek pracy stanowi nadal podstawową formę prawną zatrudnienia, a wiele czynności wykonywanych na rzecz różnych podmiotów, opiera się na takiej podstawie faktyczno-prawnej, i nie przybiera cechy stosunków cywilnoprawnych. Na treść stosunku pracy składają się wzajemne prawa i obowiązki stron stosunku pracy (pracodawcy i pracownika).

Nowela do Kodeksu pracy z 26 lipca 2002 r. (Dz. U. Nr 135, poz. 1146 ze zm.) wprowadziła dodatkowo dwa kryteria mające charakteryzować stosunek pracy, a mianowicie praca ma być wykonywana nie tylko pod kierownictwem pracodawcy, lecz także w czasie i miejscu przez tego pracodawcę wyznaczonym. Ustawodawca odrębnie potraktował pojęcie pracy pod kierownictwem, odrębnie zaś pracy wyznaczonej, co do miejsca i czasu pracy. Praca pod kierownictwem będzie oznaczać pracę wykonywaną pod kierownictwem pracodawcy co do sposobu jej wykonania (technologia, system itd.), natomiast dodatkowym kryterium pracy świadczonej w ramach stosunku pracy będzie fakt (konieczność) wyznaczenia tej pracy przez pracodawcę w zakresie czasu i miejsca jej wykonania. Praca świadczona w ramach stosunku pracy pod kierownictwem ma polegać nie tylko na kierownictwie podmiotu zatrudniającego w zakresie pracy, lecz także na zależności pracownika od pracodawcy w dwóch sferach dodatkowych, a mianowicie w sferze wyznaczenia miejsca świadczenia pracy oraz czasu pracy. Miejsce świadczenia pracy ma zostać oznaczone w umowie o pracę, natomiast ustalanie rozkładów czasu pracy obowiązujących w zakładzie pracy określane jest w regulaminie pracy lub układzie zbiorowym pracy. Kierownictwa pracy nie można zrównywać z pozostawaniem w dyspozycji, bowiem wykonywanie takich samych czynności może występować w ramach umowy o pracę i umowy cywilnoprawnej. Cechą umowy o pracę nie jest pozostawanie w dyspozycji pracodawcy, bo to może występować też w umowach cywilnoprawnych, lecz wykonywanie pracy pod kierownictwem pracodawcy (pracy podporządkowanej). Ta cecha ma charakter konstrukcyjny dla istnienia stosunku pracy (wyrok SN z 25 listopada 2005 r., IUK 68/2005, LexisNexis nr 411114, „Wokanda” 2006, nr 4, poz. 26).

W przypadku powódki organizacja zasad jej pracy, polegała właśnie na pozostawaniu pod kierownictwem przy wykonywaniu narzuconych czynności, których się podjęła, w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę. Powódka nie miała swobody czasu, miejsca i metod pracy. Zobligowana była do pozostawania w dyspozycji

pracodawcy w zorganizowanym miejscu pracy w rozumieniu gotowości do wykonywania pracy w wyznaczonych godzinach i miejscu oraz w sposób określony przez pracodawcę. Pozwana nie podważyła tych twierdzeń, nie przedstawiła dowodów przeciwnych.

Analiza ustalonych okoliczności sprawy wskazuje, że w okresie ocenianym stron nie łączyła umowa zlecenia, lecz o pracę. Powódka nie domagała się ustalenia konkretnej treści umowy o pracę, w tym typu umowy łączącej strony, wysokości wynagrodzenia, itp. Aby, nie wychodzić poza żądanie, poprzestano więc na ustaleniu istnienia stosunku pracy.

Przepis art. 22 § 1² kp, dodany przez ustawę z 26 lipca 2002 r. o zmianie ustawy - Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 135, poz. 1146), zabrania zastępowania umowy o pracę umową cywilnoprawną, jeśli ta ostatnia dotyczyłaby pracy wykonywanej pod kierownictwem oraz pracy wyznaczonej przez pracodawcę co do czasu i miejsca. Przepis ten nie zmienia dotychczasowych ustaleń doktryny i orzecznictwa w zakresie rozgraniczania umowy o pracę i umów cywilnoprawnych, których przedmiotem jest świadczenie pracy. Pozostają one, zatem, nadal w pełni aktualne przy rozwiązywaniu kwestii spornych.

Swoistość stosunku pracy wyraża się w jego cechach, które odróżniają go od stosunków cywilnoprawnych, a także administracyjnych, w których ramach świadczona jest praca. Są to takie właściwości, jak: dobrowolność zobowiązania, zarobkowy charakter stosunku pracy, osobisty charakter świadczenia pracy, podporządkowanie pracownika (kierownictwo pracodawcy) wyrażające się przede wszystkim w możliwości wydawania pracownikowi poleceń dotyczących pracy (por. wyrok SN z 11 kwietnia 1997 r., (...) 89/97, LexisNexis nr (...), OSNAPiUS 1998, nr 2, poz. 35, w myśl którego brak obowiązku wykonywania poleceń przemawia przeciwko możliwości uznania stosunku prawnego za stosunek pracy), ponoszenie ryzyka gospodarczego, produkcyjnego i osobowego przez pracodawcę, ciągłość świadczenia pracy, łącząca się zwłaszcza z tym, że pracownik nie zobowiązuje się do wykonywania określonych czynności, lecz do starannego działania w procesie pracy.

Powódka świadczyła pracę osobiście, w miejscu wyznaczonym i zorganizowanym przez pracodawcę, na jego rachunek i ryzyko, wykorzystując narzucone metody oraz narzędzia pracy. Ryzyko produkcyjne i osobowe nie obciążało powódki, której pracę charakteryzowała ciągłość świadczenia zorganizowanej oraz skoooperowanej pracy.

Stosunek pracy zakłada trwałą więź między kontrahentami. Istota ciągłości świadczenia pracy w ramach stosunku pracy tkwi w tym, że zobowiązanie pracownika nie polega na doraźnym wykonaniu pewnych czynności, lecz wiąże się z wykonywaniem określonych czynności w powtarzających się odstępach czasu, w okresie istnienia trwałej więzi łączącej pracownika z pracodawcą (wyrok SN z 14 grudnia 1999 r., (...) 451/99, LexisNexis nr (...), OSNAPiUS 2001, nr 10, poz. 337).

Poza tym należało zauważyć, że podporządkowanie (kierownictwo) pracownika (jego charakter i zakres) wciąż stanowi element sporu i oceny w sprawach dotyczących ustalenia, że strony nawiązały stosunek pracy. Jest to wyraźnie widoczne w sporach, w których wymaga się rozróżnienia, czy doszło do nawiązania stosunku pracy czy też umowy cywilnoprawnej. Niezbędnym warunkiem do zakwalifikowania umowy o świadczenie usług jako umowy o pracę jest ustalenie, że cechy istotne dla umowy o pracę mają charakter przeważający. Do tych cech należy, przede wszystkim, podporządkowanie pracownika, wymaganie osobistego świadczenia pracy oraz obciążanie podmiotu zatrudniającego ryzykiem prowadzenia zakładu pracy. Tak też wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z 21 kwietnia 1999 r. (I PKN 33/99, LexisNexis nr (...), OSNAPiUS 2000, nr 13, poz. 506) i we wskazanych tam orzeczeniach.

Reasumując Sąd Rejonowy wskazał, że powódka była zatrudniona w spornym okresie przez pozwaną spółkę /po jej przejęciu ze spółki (...), w której wcześniej przez bardzo długi okres była zatrudniona na tych samych warunkach/. Powództwo podlegało więc uwzględnieniu.

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu.

Pozwana przegrała proces i, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik, powinna ponieść jego koszty, w tym przypadku, koszty opłaty sądowej. Mając na uwadze sytuację pozwanej spółki i treść art. 102 kpc odstąpiono od obciążania pozwanej kosztami procesu.

O kosztach sądowych, Sąd Rejonowy orzekł na w/w podstawie w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025j.t. ze zm.), nie obciążając stron opłatą sądową ani wynagrodzeniem kuratora. Pozwana jako strona przegrywająca proces nie prowadzi działalności, ma wielu wierzycieli, nie posiada zarządu i zmierza do zakończenia bytu prawnego. Dodatkowe obciążanie strony opłatą sądową i wydatkami nie byłoby więc uzasadnione.

W sprawie powstały koszty związane z zastępowaniem pozwanej przez kuratora procesowego, którego wynagrodzenie nie zostało opłacone.

Zgodnie z § 1 pkt.1 -3 rozporządzenia MS z dnia 9 marca 2018 r, w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej, wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej, ustala się w kwocie nieprzekraczającej 40% stawek minimalnych za czynności adwokackie określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2017 r. poz. 2368 i 2400), a w przypadku, gdy kuratorem jest radca prawny – w kwocie nieprzekraczającej 40% stawek minimalnych za czynności radców prawnych określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 225 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 i 2400 oraz z 2018 r. poz. 138), w obu przypadkach nie mniej niż 60 zł.

Wysokość stawek minimalnych w sprawach nieokreślonych w przepisach, o których mowa w ust. 1, ustala się, przyjmując za podstawę stawkę w sprawach o najbardziej zbliżonym rodzaju. Wysokość wynagrodzenia w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy ustala się w kwocie wyższej niż określona w ust. 1, a nieprzekraczającej wskazanych stawek minimalnych, jeżeli uzasadnia to nakład pracy kuratora, w szczególności czas poświęcony na przygotowanie się do działania w postępowaniu, liczba stawiennictw w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjęte w sprawie, wartość przedmiotu sporu, stopień zawilości sprawy.

Zgodnie z § 3 rozporządzenia, w sprawach cywilnych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia (tj. przed 15 marca 2018r), do wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony przed tym dniem, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, stosuje się przepisy dotychczasowe (traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. poz. 1476).

W sprawie wszczętej we wrześniu 2018r., stosowano, więc, już nowe regulacje, dotyczące wynagrodzenia kuratora, tj. z w/w rozporządzenia z 09 marca 2018r.

Zgodnie z par. 15 ust.1 pkt.2 i 9 ust.1 pkt.3 rozporządzenia MS w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu minimalna stawka liczona w sprawach z zakresu prawa pracy o inne roszczenia niemajątkowe wynosi- 120 zł (brutto z vat-147,60 zł).

W sprawie nakład pracy kuratora, czas poświęcony na przygotowanie się do działania w postępowaniu, liczba stawiennictw w sądzie, czynności podjęte w sprawie, wartość przedmiotu sporu, stopień zawilości sprawy, uzasadniały przyznanie wynagrodzenia w stawce przyjętej w wyroku, tj. zgodnej z wnioskiem kuratora. Należności te pokryje Skarb Państwa.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o powołane przepisy, Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji.

Apelację od powyższego orzeczenia, w zakresie punktu 1, wniósł **pozwany** reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. Naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na wynik sprawy tj.:

- art. 6 § 2 k.p.c. w zw. z art. 207 § 6 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 k.p.c. poprzez niepominięcie spóźnionych twierdzeń i dowodów, w sytuacji, gdy Powódka nie uprawdopodobniła, że nie zgłosiła ich w pozwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności, które to spóźnione twierdzenia i dowody stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego a następnie wyrokowania (zaznaczyć przy tym należy, że postępowanie zostało zainicjowane przez Powódkę pozwem z dnia 2 sierpnia 2018 r.)
- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i wyprowadzenie wniosków nie wynikających ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a ponadto z nim sprzecznych, poprzez bezzasadne uznanie i błędne ustalenie, że stronę pozwaną i stronę powodową łączył w okresie od dnia 1 sierpnia 2012 r. do dnia 31 października 2012 r. stosunek pracy podczas gdy :
 - Powódka w żaden sposób nie wykazała by świadczone przez nią na rzecz Pozwanego usługi posiadały cechy pozwalające na zakwalifikowanie ich jako świadczenia pracy na rzecz Pozwanego w rozumieniu art. 22 § 1 kp,;
 - Powódka nie wykazała w żaden sposób, iż Pozwany przejął w faktyczne władanie placówkę zatrudnienia - w zakresie pozwalającym na wykonywanie obowiązków pracowniczych - gdyż nawet z potwierdzeń przelewu załączonych do pisma Powódki z dnia 2.04.2020 r. jednoznacznie wynika, iż to nie Pozwany, tylko inny podmiot wypłacał wynagrodzenie na rzecz powódki we wskazanym powyżej okresie;
 - Powódka przedkładając informację o przejściu zakładu pracy na inny podmiot, wskazującą iż warunki zatrudnienia nie ulegają zmianie, nie przedstawiła umowy łączącej jej z podmiotem przekazującym zakład, co uniemożliwiło jednoznaczną ocenę charakteru stosunku, w który rzekomo wstąpił Pozwany;

2. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 6 k.c. poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, że Powódka wykazała zasadność powództwa, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, powinna doprowadzić do oddalenia powództwa z uwagi na niewykazanie zasadności roszczenia;
- art. 22 § 1 k.p. poprzez bezpodstawne przyjęcie, że Powódkę łączył z Pozwanym stosunek pracy, mimo iż powódka w żaden sposób nie wykazała iż stosunek ten posiadał cechy pozwalające na jego zakwalifikowanie jako stosunek pracy.

W tym stanie rzeczy wniesiono o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji;
2. przyznanie wynagrodzenia za sprawowanie funkcji kuratora w postępowaniu apelacyjnym wg norm prawem przepisanych, a ponadto wskazano, że koszty te nie zostały pokryte w całości ani w części.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna w zakresie, w którym doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku oraz przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, z pozostawieniem temuż Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji nie rozpoznał istoty przedmiotowego sporu.

Podkreślić należy, iż nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu **art. 386 § 4 KPC** oznacza brak rozstrzygnięcia co do przedmiotu sprawy, wyznaczonego treścią i materialno-prawną podstawą żądania powoda, materialno-prawnymi bądź będącymi ich następstwem, procesowymi zarzutami pozwanego. Dochodzi do niego wtedy, gdy sąd zaniechał ich zbadania bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka jurysdykcyjna lub procesowa unicestwiająca roszczenie, m.in. bezpodstawnie odmówił dalszego prowadzenia sprawy przyjmując brak legitymacji procesowej stron, skuteczność twierdzenia lub zarzutu wygaśnięcia bądź umorzenia zobowiązania, upływ terminów zawitych, przedwczesność powództwa bądź nie rozpoznał żądań w aspekcie wszystkich twierdzeń powoda lub zarzutów pozwanego przyjmując, że nie zostały one zgłoszone lub zostały zgłoszone, ale są objęte prekluzją procesową. Przesłanka wymogu "przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości" jest spełniona, gdy do przeprowadzenia dowodów w ogóle nie doszło, a nie gdy zachodzi konieczność ich uzupełnienia, nawet w istotnej lub znacznej części. (zob. w szczególności postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 25 lipca 2019 r. V CZ 46/19 L., Numer 2235944 wyrok SN z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 22; wyrok SN z dnia 14 maja 2002 r., V CKN 357/00, LEX nr 55513). Sąd Najwyższy przyjął, że oceny, czy sąd pierwszej instancji rozpoznał istotę sprawy, dokonuje się na podstawie analizy żądań pozwu i przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, nie zaś na podstawie ewentualnych wad postępowania wyjaśniającego. Niewyjaśnienie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy nie jest równoznaczne z nierozpoznanie istoty sprawy (zob. wyrok SN z dnia 22 kwietnia 1999 r., II UKN 589/98, OSNP 2000, nr 12, poz. 483).

Nierozpoznanie istoty sprawy zachodzi w sytuacji, w której sąd pierwszej instancji nie odniósł się do tego, co było przedmiotem sprawy, zaniechał w ogóle zbadania materialnej podstawy żądania, pominął całkowicie merytoryczne zarzuty, zgłoszone przez stronę, rozstrzygnął o żądaniu powoda na innej podstawie faktycznej niż zgłoszona w pozwie, a także gdy nie uwzględnił (nie rozważył) wszystkich zarzutów pozwanego, dotyczących kwestii faktycznych lub prawnych rzutujących na zasadność roszczenia powoda. /Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 25 lipca 2019 r. I CZ 55/19 L., Numer (...). Bez prawidłowego zidentyfikowania przedmiotu sprawy nie jest możliwe rozpoznanie istoty sprawy./Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 25 lipca 2019 r. I CZ 49/19 Numer (...)

Na gruncie rozpoznawanej sprawy, powódka wniosła o ustalenie, iż pozostawała w zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę z pozwaną spółką (...) Sp. z o.o. w okresie od dnia 1 sierpnia 2012 roku do dnia 31 października 2012 roku.

Rozstrzygając powyższą kwestię Sąd Rejonowy uwzględnił żądanie powódki w w/w zakresie.

W tym miejscu tutejszy sąd pragnie przywołać pewne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji na gruncie rozpoznawanej sprawy. Jak wskazano, powódka w okresie od stycznia 2011 roku do dnia 31 lipca 2012 roku (jak i wcześniej) zatrudniona była w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością.

Na marginesie, wskazać należy, iż (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wielokrotnie występowała w charakterze strony na gruncie spraw rozpoznawanych przez Sąd Okręgowy w Łodzi, VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w przedmiocie podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

Stąd też, przystępując do rozpoznania niniejszej apelacji, Sąd Okręgowy nie mógł pominąć w/w okoliczność.

W tym znaczeniu, Sąd Okręgowy nie może pominąć faktu - toczącej się przed Sądem Okręgowym w Łodzi VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sprawy o sygnaturze akt VIII U 4545/14, z wniosku (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł. między innymi z udziałem zainteresowanej E. R., a zwłaszcza wyrok zapadły na jej gruncie wyrok oraz poczynione ustalenia faktyczne. Wskazać także należy, iż wyrok wydany w w/w wskazanej sprawie jest prawomocny, a to oznacza, iż jak stanowi art. 365 § 1 k.p.c., orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Z dokonanych, przez Sąd I instancji, w w/w sprawie, ustaleń faktycznych, wynika, że powódka, jako pracownik u płatnika składek (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością została zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego w okresie od dnia 16 stycznia 2009 roku. W dniu 28 czerwca 2012 roku E. R. została poinformowana o przejściu z dniem 1 sierpnia 2012 roku na podstawie art. 23⁽¹⁾k.p. do nowego pracodawcy tj. (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. W dniu 1 października 2012 roku powódka została poinformowana o przejściu z dniem 1 listopada 2012 roku na podstawie art. 23⁽¹⁾k.p. do nowego pracodawcy tj. (...) I. (...) + B. + (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O.. Z kolei z dniem 1 listopada 2012 roku powódka została poinformowana o przejściu z dniem 1 grudnia 2012 roku na podstawie art. 23⁽¹⁾k.p. do pierwotnego pracodawcy tj.: (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Tym samym, reasumując powyższe ustalenia, **Sąd Okręgowy, w sprawie VIII U 4545/14**, przyjął, że powódka zatrudniona była w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, nie zaś w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością. W istocie, jak wskazał Sąd Okręgowy w dniu 29 czerwca 2012 roku (...) Sp. z o.o. zawarła z (...) Sp. z o.o. umowę porozumienia, na podstawie której zgodnie z art. 23¹ k.p. dotychczasowy pracodawca (...) przekazał, a nowy pracodawca R. z dniem 1 sierpnia 2012 roku, przejął pracowników, wskazanych w załączniku do umowy, nie zmienia to jednak faktu, jak wskazano powyżej, że powódka pracowała w spółce (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, a nie - w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością. .

Zgodnie, bowiem, z art. 3 k.p., pracodawcą jest jednostka organizacyjna, choćby nie posiadała osobowości prawnej, a także osoba fizyczna, jeżeli zatrudniają one pracowników.

W ocenie tutejszego Sądu, wskazana powyżej okoliczność - na co wprost wskazuje treść uzasadnienia, wydanego w sprawie rozstrzygnięcia - nie była w ogóle przedmiotem analizy Sądu Rejonowego. Sąd I instancji, oceniając zgromadzony materiał dowodowy uznał, iż, w spornym okresie czasu, powódka była zatrudniona przez pozwaną spółkę ((...) Sp. z.o.o.) po jej przejściu ze spółki (...), w której wcześniej była zatrudniona.

Sąd Okręgowy, rozpoznając apelację pozwanego od wyroku sądu rejonowego, nie dopatrył się, aby w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym znajdowała się umowa o pracę potwierdzająca, zatrudnienie powódki, w spornym okresie, w pozwanej spółce. Tym samym, w/w okoliczność, tak istotna, z punktu widzenia ewentualnej zasadności, podnoszonego przez E. R., w pozwie, żądania w postaci ustalenia istnienia stosunku pracy, łączącego ją, w okresie od dnia 1 sierpnia 2012 roku do dnia 31 października 2012 roku, z (...) Sp. z.o.o., nie była objęta rozważaniami Sądu I instancji i objęta przedmiotem rozpoznania.

Reasumując, wydane rozstrzygnięcie nie nadaje się do kontroli instancyjnej. Sąd Rejonowy pominął bowiem istotną z jego punktu widzenia kwestię dotyczącą łączącego powódkę z (...) Sp. z.o.o. stosunku pracy. Tym samym, niecelowym jest prowadzenie przez tutejszy sąd rozważań odnośnie pozostałych zarzutów apelacji.

Z tych też względów, koniecznym jest wydanie orzeczenia kasatoryjnego to jest uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu I instancji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c., uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Rejonowy, orzekając ponownie, winien doprowadzić do wyjaśnienia wskazanych sprzeczności w sprawie oraz dokonać wszechstronnej analizy i oceny materiału dowodowego (zachowując zasadę swobodnej sędziowskiej oceny tych dowodów). Dopiero, bowiem, powyższe uczyni zadość żądaniu pozwu, a Sądowi II instancji pozwole na kontrolę instancyjną wydanego orzeczenia.

Jacek Chrostek B. A. G.